

Sygn. akt IV KK 312/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 października 2016r.,
sprawy **D. K.**
skazanego z art. 279 § 1 i in. kk
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w T.
z dnia 18 maja 2016 r., sygn. akt II Ka .../16
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M.
z dnia 26 stycznia 2016 r., sygn. akt II K .../15;

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy w M. skazał D. K. za popełnienie następujących czynów zabronionych:

- z art. 279 § 1 k.k. i art. 281 k.k. i za to na podstawie art. 281 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

oraz

- z art. 244, za co wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

Sąd połączył skazanemu wymierzone kary i na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec D. K. karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia w całości wyrządzonej szkody.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wnieśli oskarżony i obrońca oskarżonego.

Sąd Okręgowy w T. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od orzeczenia Sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonego. W nadzwyczajnym środku zaskarżenia autor kasacji podniósł:

1) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie i nieustosunkowanie się przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia do wszystkich zarzutów i wniosków zawartych w apelacji oskarżonego i obrońcy oskarżonego, a to:

a) zarzutu obrońcy oskarżonego naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd I instancji całokształtu wszystkich przeprowadzonych dowodów, a to dowodu z zeznań [...] oraz zapisu z monitoringu z kamery znajdującej się w sklepie w zakresie, w jakim z dowodów tych wynika, iż w czasie zdarzenia, w sklepie obecna była także L. K. (zarzut nr 4 w apelacji obrońcy oskarżonego),

b) zarzutu obrońcy oskarżonego naruszenia art. 7 k.p.k. polegającego na nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji wszystkich przeprowadzonych dowodów, a to zeznań A. B. w zakresie w jakim wskazała, iż zaborowi podlegały tylko pieniądze papierowe, Z. S. w zakresie w jakim wskazała ona, iż nie da się wskazać, jaka część utargu była w bilonie, a także protokołu oględzin miejsca zdarzenia z 7 czerwca 2015 roku (zarzut nr 1 w apelacji obrońcy oskarżonego),

c) zarzutu oskarżonego dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie w jakim wskazał on na błąd w ustaleniach faktycznych wynikający z braku przeprowadzenia badań biologiczno - genetycznych DNA (zarzut nr 1 w apelacji oskarżonego),

d) zarzutu obrońcy oskarżonego dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie w jakim wskazał on na błąd w ustaleniach faktycznych wynikający z braku przeprowadzenia dowodu z eksperymentu procesowego (zarzut nr 2 obrońcy oskarżonego),

2) art. 6 ust. 1 zd. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z 4 listopada 1950 roku poprzez zaniechanie realnej kontroli środka odwoławczego od wyroku Sądu Rejonowego w M. złożonego przez oskarżonego oraz jego obrońcę poprzez brak rozpoznania wyżej wskazanych zarzutów zawartych w apelacji oskarżonego oraz jego obrońcy,

3) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. poprzez zaaprobowanie przez Sąd II instancji nieprawidłowej oceny dowodów, niezgodnej z zasadami, wiedzy oraz doświadczenia życiowego, dokonanej przez Sąd I instancji, a to dowodu z nagrań monitoringu usytuowanego w sklepie oraz zeznań świadka [...].

4) art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. poprzez zaaprobowanie przez Sąd II instancji stwierdzenia przez Sąd I instancji okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, a to wysokości szkody, bez zasięgnięcia opinii biegłego.

Mając na uwadze powyższe zarzuty obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w T. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna.

Przeprowadzając kontrolę apelacyjną Sąd odwoławczy nie przeprowadzał w ramach postępowania apelacyjnego postępowania dowodowego, nie poczynił własnych ustaleń faktycznych, ani nie zmienił oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji. W toku postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy zaaprobował procedowanie Sądu I instancji, oceniając je, jako zgodne z zasadami procedury karnej, a w szczególności nie doszukał się procedowania wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów, której naruszenia konsekwentnie zarzucał Sądowi w zwykłym środku zaskarżenia obrońca skazanego wraz ze skazanym, zaś na obecnym etapie postępowania ten sam zarzut podniósł obrońca.

Obrońca skazanego, w dalszym ciągu podważa procedowanie Sądu Rejonowego zarzucając Sądowi nie zachowanie zasady z art. 7 k.p.k. i podnosi te same argumenty, co w apelacji, pomijając całkowicie, że Sąd Okręgowy odniósł się do tożsamyh zarzutów stosownie do art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k.

Wobec powyższego uznać należy, że wniesiona kasacja skierowana jest przeciwko rozstrzygnięciu Sądu I instancji, co jest działaniem niekasacyjnym, wbrew art. 519 k.p.k., zaś wskazanie przez skarżącego rażącego naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. przez Sąd Okręgowy to nic innego, jak działanie skierowane na upozorowanie nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Zarzut „1a, b, c, d, 3 i 4” kasacji opierają się na przekonaniu skarżącego, że Sąd Rejonowy dokonał wybiórczej oceny dowodów, z pominięciem materiału korzystnego dla skazanego.

Stwierdzić należy, że Sąd I instancji ustalając stan faktyczny, nie miał żadnych wątpliwości, co do faktu, że to D. K. jest sprawcą przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i art. 281 k.k. Na bezsporną identyfikację sprawcy pozwoliły jednoznaczne dowody osobowe (zeznania [...]) uzupełniające się z niepodważalnymi dowodami rzeczowymi (zapis monitoringu, samochód, którym poruszał się skazany). Nie powziął też Sąd wątpliwości, co do wysokości szkody, którą skazany wyrządził swoim czynem, gdyż zeznania świadków [...] oraz raport kasowy wraz z dokumentami nie budzą żadnych kontrowersji. W tej sytuacji wątpliwości, co do przeprowadzonych i ocenionych dowodów zrodziły się jedynie u strony, a nie organu procesowego. Zarzuty obrońcy skazanego są nie do zaakceptowania z tego także względu, że skarżący nie wskazuje na czym miałyby polegać dowolność w ocenie materiału dowodowego Sądu. Autor kasacji nie wykazał również, dlaczego obecność L. K. w sklepie miałyby mieć istotne znaczenie dla odpowiedzialności D. K. Obrońca skazanego pomija również fakt, że sam nie inicjował w odpowiednim czasie dalszego postępowania dowodowego. Sąd Okręgowy dopełnił wszelkich wymogów kontroli apelacyjnej, zaś wnioski, stosownie do art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. znalazły wyraz w uzasadnieniu Sądu.

Wobec powyższego zarzuty z punktu 1, 3 i 4 kasacji, jako odnoszące się do tożsamyh kwestii w zakresie ustaleń faktycznych należy ocenić, jako oczywiście bezzasadne.

Całkowicie bezzasadny jest również zarzut naruszenia art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Lektura akt sprawy nie potwierdza, aby w jakikolwiek sposób zostało naruszone prawo D. K. do sprawiedliwego procesu. Kontrola odwoławcza, wbrew

wywodom skarżącego, została przeprowadzona wnikliwie. Na stronach 4-12 uzasadnienia Sąd Okręgowy odniósł się do każdego zarzutu zwykłego środka odwoławczego, zarówno obrońcy, jak i samego skazanego. Apelacja skierowana była głównie przeciwko ustaleniom faktycznym Sądu Rejonowego, zaś Sąd odwoławczy odparł każdy zarzut, ustosunkowując się, co do jednego z podważanych dowodów i rozpatrując zarzuty strony o nieprzeprowadzenie kolejnych dowodów. Z treści argumentacji skargi kasacyjnej można jedynie wnioskować, że autor kasacji wyraził niezadowolenie z aprobaty Sądu Okręgowego dla oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy, z której wyniknęły ustalenia niekorzystne dla strony. Wbrew oczekiwaniom skarżącego nie można przyznać racji argumentom przedstawionym w punkcie 4 kasacji. Pisemne motywy rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego czynią zadość wymogom z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. zaś procedowanie Sądu w żaden sposób nie naruszało art. 6 Konwencji.

Mając powyższe na względzie oraz podzielając stanowisko wyrażone w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

kc